

der var Tale om i Jylland, og dem maatte Ejeren aflevere med et Tab af 4 Kr. pr. Td.; det blev en Skat paa disse Egne af 4 Mill. Kr. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem som Udgangspunkt for dette Regnestykke har brugt den Pris, Vurderingskommissionen satte, nemlig 18 $\frac{1}{3}$ Kr. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) satte som bekendt som Vurderingspris 21 Kr. Der er altsaa en Forskel paa 2 $\frac{1}{2}$ Kr.; det ærede Medlem for Horsens Landkreds vilde have paalagt Befolkningen en Skat af 1 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. efter det Regnestykke, det ærede Medlem stillede op. Det forekommer mig, at naar man vil tale om Fordragelighed og god Forstaaelse, skal man holde sig borte fra den Slags meningsløse Regnestykker, holde sig borte fra at kalde det, der her er Tale om, en Skat. Thi hvis det er en Skat, er alle de Tab, Borgerne kommer til at lide som Følge af Statsforanstaltninger, ogsaa Skat, og saa vil alle de, der overhovedet lider Tab ved Statsforanstaltninger, kunne melde sig og forlange det godtgjort af de andre Borgere. Endelig glemmer det ærede Medlem ganske, at det Skattesystem, vi har her i Danmark, og som man maa holde sig til i denne Forbindelse, er saadant, at hvis disse Tab skulde lignedes paa hele Befolkningen, vilde man komme til at begaa en Uret, som sikkert ikke var mindre end den, det ærede Medlem mener bliver begaaet her.

Westergaard: Jeg skal dertil kun sige, at saa vidt jeg ved, har jeg ikke fastslaaet, at Tabet nøjagtigt vilde blive 4 Kr. Jeg har kun sagt, at dersom man satte det til 4 Kr., vilde de komme til at svare 4 Mill. Kr. i Skat. For Resten vil man vel, hvis jeg egentlig skal nævne et bestemt Tal, snarere komme over 4 Kr. end under. Det ærede Medlem siger, at skal vi ind paa noget saadant, kan alle, der lider Tab ved Statsforanstaltninger, kræve Erstatning. Ja vel, jeg har heller aldrig vidst andet, end at man kunde gøre det.

Rasmus Hansen: Selv om jeg og de enkelte Medlemmer, nemlig de ærede Medlemmer for Skive-Kredsen (Hans Nielsen) og Kollerup-Kredsen (P. E. Hansen), paa hvis Vegne jeg vil tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger, ikke helt ud kan billige den Fremgangsmaade, Regeringen har fulgt ved Fastsættelsen af den meget omtalte Maksimalpris for Rug, forstaar vi dog godt de uhyre store Vanskeligheder,

Regeringen har haft at kæmpe med og endnu vil faa at kæmpe med i stor Udstrækning. Vi føler os ogsaa forvissede om, at den nuværende Regering og den højtærede Indenrigsminister har den bedste Villie til at ordne alle de vanskelige Forhold, vi befinder os i i Øjeblikket, paa den for vort Folk og vort Land bedste Maade. Selv om der muligvis, som det maaske er Tilfældet her, en enkelt Gang kan gribes forkert, forekommer det os dog, at det vilde være højst urigtigt af den Grund at undlade at yde denne Regering vor Støtte.

Det, der er Kærnen i denne Strid, er, som det ogsaa blev pointeret af det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) og af det ærede Medlem, der sidst talte, ikke det, at der nu er fastsat en Maksimalpris paa Rug, thi det har sikkert formet sig saaledes, at dette var nødvendigt, men det er Spørgsmaalet om, hvorvidt der ved Fastsættelsen af denne Pris er ydet fuld Erstatning, altsaa ydet fuld Retfærdighed; med andre Ord, om den fastsatte Maksimalpris svarede til Varens Værdi i Handel og Vandel paa det Tidspunkt, da Maksimalprisen blev fastsat. I saa Henseende maa jeg udtale, at den Maksimalpris, som Vurderingskommissionen foreslog, nemlig 18 Kr. 50 Øre, laa adskilligt under den virkelige Værdi, den virkelige Rugpris, og selv om den nu af den højtærede Indenrigsminister fastsatte Maksimalpris er noget bedre, svarer den dog heller ikke til den gængse Handelspris, i det mindste ikke i den Egn af Jylland, hvor jeg er kendt. Det er derfor vor Opfattelse, at det foretagne Skridt ikke har været saa heldigt, som det kunde være. Jeg skal ikke opholde mig ved, hvilken Fare der kan ligge i, at man tilpligter Statsborgere at afstaa noget af deres lovlige Ejendom uden at yde fuld Erstatning. Havde man endda ordnet Sagen saaledes, at man kunde have faaet ombyttet Rugen med et tilsvarende Kvantum Majs, havde Sagen været en ganske anden, og jeg beklager overordentlig, at den Tanke at lade Maksimalprisen være bevægelig, saaledes at den rettede sig efter Prisen paa Majs, blev opgivet. Jeg tror, at hvis denne Tanke var blevet fastholdt og realiseret, havde vi været ude over alle Vanskeligheder, og der havde været fuld Tilfredshed over hele Landet. Jeg tillader mig derfor at anmode den højtærede Indenrigsminister om at undersøge, om der ikke endnu er Mulighed for at gaa den Vej.

Som Forholdet i Øjeblikket er, bevirker Forbudsbestemmelsen i Forbindelse